

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/9/2025
Identifikačné číslo spisu:	7219208881
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7219208881.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu MS Art Designe s. r. o., so sídlom Bajzova 4, 040 01 Košice, IČO: 36 833 304, zastúpeného AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému advokátom Mgr. Daliborom Tverďákom, so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, IČO: 31 819 796, o zaplatenie 356,31 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-33Cb/108/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/124/2022-279 zo dňa 29.11.2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (aktuálne Mestský súd Košice; ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 33Cb/108/2019-152 zo dňa 01.03.2022 rozhodol tak, že prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca (postupník) sa domáhal zaplatenia sumy 356,31 eur s príslušenstvom titulom plnenia z poistnej zmluvy o havarijnom poistení (č. 6822415667) uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (poistený, poistník) a žalovaným (poistiteľ). Žalobca odôvodnil podanú žalobu tým, že dňa 01.07.2019 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle právneho predchodcu žalobcu (Gas-Me-Ra s.r.o., IČO: 36 180 661), pričom poškodené vozidlo bolo v tom čase havarijne poistené u žalovaného. Právny predchodca žalobcu (poškodený) si nechal opraviť vozidlo u žalobcu, ktorý za opravu vyúčtoval cenu vo výške 1 424,60 eur + 284,92 eur DPH, spolu 1 709,52 eur. Žalovaný po ukončení šetrenia škodovej

udalosti uhradil žalobcovi v mene poškodeného náklady na opravu iba vo výške 918,29 eur. Poškodenému tak vznikla voči žalovanému pohľadávka, ktorú postúpil na žalobcu, ktorá predstavuje, po odpočítaní spoluúčasti poškodeného (150 eur) a DPH (284,92 eura), sumu 356,31 eur.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný poskytol poistné plnenie v súlade so znením poistnej zmluvy, zahŕňajúcej neoddeliteľne aj Všeobecné poistné podmienky pre havarijné poistenie motorových vozidiel (VPP KAS - 5, ďalej tiež „VPP“), s limitáciou výšky poistného plnenia v prípade, že poistený využije služby neautorizovaných, nezmluvných servisov, ktorým je aj žalobca. Konštatoval, že nemá zákonný dôvod nazeráť na zmluvné dojednanie rozlišujúce autoservisy na autorizované a neautorizované, ako na nesúladne so zákonom a považovať ho za neplatné. Súkromné právo je ovládané zásadou zmluvnej slobody a výraznejšie sú regulované zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi. V danom prípade niet pochyb o tom, vzhľadom na právnu povahu poškodeného i žalobcu, že uplatnená pohľadávka voči žalovanému nevznikla zo spotrebiteľskej (poistnej) zmluvy, žalobca nie je spotrebiteľom a neprináleží mu osobitná ochrana okrem prípadov absolútnej neplatnosti všeobecne upravenej pre právne úkony. K námietke žalobcu, že rozlišovanie autoservisov na autorizované a neautorizované predstavuje praktiku porušujúcu pravidlá hospodárskej súťaže, súd prvej inštancie uviedol, že taká výhrada sa môže týkať dohôd medzi poisťovňami a servismi, no nemá priamy dosah na posúdenie platnosti zmluvného dojednania medzi poisťovňou a poisteným (poškodeným). Súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za nedôvodný, preto žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/124/2022-279 zo dňa 29.11.2024 tak, že prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne rozhodnutie (§ 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov; ďalej tiež „CSP“) a druhým výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd konštatoval, že odvolanie žalobcu podané z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP nie je dôvodné a uviedol, že sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré primárne odkázal.

5. Odvolací súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie zhrnul, že žalobca v odvolaní neopodstatnene namietol, že žalovaný: 1/ nesplnil zákonnú povinnosť na riadne odôvodnenie krátenia poistného plnenia, 2/ krátenie poistného plnenia odôvodnil až následne v súdnom konaní, 3/ krátenie poistného plnenia odôvodnil ustanoveniami ex lege neplatnými VPP KAS - 5, ktoré sú v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže a so zásadou poctivého obchodného styku a 4/ odôvodnenie krátenia poistného plnenia založil na vnútorne nekonzistentných argumentoch.

6. V súvislosti s námietkami k VPP dodal, že sú zo zákona (§ 788 ods. 3 OZ) súčasťou poistnej zmluvy, poistený predmetnú zmluvu podpísal a vychádzajúc z jej obsahu potvrdil, že s nimi bol oboznámený (žalobca toto tvrdenie žalovaného nerozporoval). Odvolací súd za zásadnú a nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že čl. 12 ods. 5 VPP je absolútne neplatný, a to pre rozpor so zákonom č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke, keďže podľa VPP dochádza k nezákonnému deleniu servisov na autorizované a neautorizované, taktiež pre o rozpor s § 42 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „ObZ“) pre nedovolené obmedzenie hospodárskej súťaže, ďalej pre rozpor s § 4 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a rozpor s čl. 101 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. V tejto súvislosti k tvrdeniu žalobcu, že poisťovňa vystupujúca na žalovanej strane má uzatvorené dohody s jej zmluvnými partnermi o spôsobe, podmienkach a výške poskytnutia plnenia za cenu práce autoservisov, odvolací súd uviedol, že uzatvorenie takýchto typov dohôd nebolo súdu preukázané a žalovaný existenciu dohôd poprel, preto nie je možné konštatovať rozpor neexistujúcich dohôd s ustanoveniami zákona o ochrane hospodárskej súťaže a ani ich rozpor s právom Európskej únie. K namietanému nezákonnému deleniu (auto)servisov na autorizované a neautorizované konštatoval, že práve § 2 ods. 27 a ods. 28 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke definuje, že autorizovaným servisom je osoba poskytujúca opravu a údržbu pre vozidlá prevádzkované v rámci distribučného systému výrobcu a nezávislou (inak

neautorizovanou) osobou sú všetky osoby poskytujúce servis mimo distribučného systému výrobcu, teda nejde o nezákonné delenie servisov. Na základe toho odvolací súd konštatoval, že námietka žalobcu, podľa ktorej je príslušné ustanovenie VPP podľa § 39 OZ absolútne neplatné, nie je dôvodná.

7. Odvolací súd k argumentácii žalobcu dodal, že právny záver o nemožnosti rozlišovať servis na autorizovaný a neautorizovaný, sa aplikuje na konania, ktorých predmetom sú nároky poškodených na náhradu škody, uplatnené priamo voči poisťovateľovi škodcu podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zdôraznil, že predmetom týchto konaní je náhrada škody, na rozdiel od nároku na vyplatenie poistného plnenia vyplývajúceho z havarijného poistenia a príslušných zmluvných podmienok, čo predstavuje prípad tu posudzovaný.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, prostredníctvom ktorého sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Taktiež žiadal, aby mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Odvolaciemu súdu vytkol (bod I.), že jeho rozhodnutie trpí vnútorne rozpornou argumentáciou a nedostatkom odôvodnenia, je v rozpore s doterajšou rozhodovacou činnosťou, s čím je spojená jeho nepredvídateľnosť. Súčasne dovolateľ označil za svojvoľný postup odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov odmietnutím zohľadniť skutočnosti známe súdu z jeho rozhodovacej činnosti. Kombinácia týchto väd mala podľa dovolateľa za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdov nižších inštancií, ktoré odopreli viacero procesných práv žalobcovi v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a zo strany konajúcich súdov k odmietnutiu spravodlivosti.

10. Dovolanie po rekapitulácii skutkového stavu a spôsobu rozhodnutia vo veci súdmi nižších inštancií (bod II.) odôvodnil tvrdením (bod III. písm. A/ až E/), že rozhodnutím odvolacieho súdu došlo: A/ k porušeniu predvídateľnosti rozhodnutia a princípu právnej istoty, B/ k porušeniu práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, C/ k svojvôli a arbitrárnosti rozhodnutia súdu - neaplikovanie práva EÚ - konštantné porušovanie voľnej hospodárskej súťaže poisťovní - popieranie existencie ustálenej rozhodovacej praxe, D/ k nesprávne procesnému postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu - arbitrárnosť a svojvoľnosť a E/ k odmietnutiu spravodlivosti - výkladom a interpretáciou práva obchádzaním kogentných ustanovení OZ. Po odôvodnení jednotlivých námietok s rozsiahlymi citáciami vybraných pasáží viacerých rozhodnutí všeobecných súdov SR, Najvyššieho súdu ČR, Ústavného súdu SR, Súdneho dvora EÚ, dovolateľ záverom uviedol, že každá v dovolaní ním vytknutá vada má za následok porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

11. Dovolateľ (bod IV. dovolania) zdôraznil a zosumarizoval namietané porušenia nasledovne: „A. Predvídateľnosť rozhodnutia - Porušovaniu princípu právnej istoty - žalobcovo právo na spravodlivý proces v sebe imanentne zahŕňa prvok predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a s tým spojený princíp právnej istoty. V danom prípade žalobca mal legitímne očakávanie, že v skutkovo a právne identickej veci (článok VPP poisťovne, ktorý bol označený ostatnými všeobecnými súdmi za neplatný) bude jeho vec rozhodnutá rovnako, pričom v tomto konaní bolo vydané diametrálne odlišné prekvapujúce rozhodnutie súdu. Žalobcovi nebola poskytnutá právna ochrana konajúcimi súdmi v porovnaní s ostatnými poistenými nachádzajúcimi sa v rovnakej skutkovej a právne totožnej situácii, kedy poisťovňa znižuje poistné plnenie len z dôvodu, že opravu vozidla vykonal neautorizovaný servis. B. Porušenie práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia - žalobca sa z uvedeného rozhodnutia ani len nedozvedel z akých konkrétnych dôvodov mal konajúc súd za to, že ostatné všeobecné súdy považovali znenie článku VPP poisťovne za neplatné a prečo v žalobcovom prípade je zrazu uvedené ustanovenie VPP poisťovne považované v tomto konaní za platné. C. Svojvôľa a arbitrárnosť rozhodnutia súdu - Neaplikovania práva EÚ a popieranie existencie ustálenej rozhodovacej praxe - obmedzovanie voľnej hospodárskej súťaže - konajúc súd nemal ani len snahu vykladať v tomto prípade žalobcu právo EÚ a

navyše uviedol, že žalobca nepoukázal na žiadne rozhodnutia ustálenej rozhodovacej praxe, pričom žalobca uviedol konkrétne rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktorým bolo menej závažný zásah do voľného trhu s autoservismi zo strany poisťovne označené za porušovanie práva EÚ. Žalobca má za to, že je zrejmé, že dochádza k evidentnému porušovaniu voľnej hospodárskej súťaže týmito znením VPP poisťovne, ktoré potvrdzujú aj ostatné všeobecné súdy. Neposkytnutím právnej ochrany žalobcovi ako poistnému došlo k odmietnutiu spravodlivosti zo strany konajúceho súdu, navyše žalobcu zaťažil nesprávny spôsobom dôkazným bremenom, kedy už zo znenia VPP poisťovne je evidentné, že táto má uzatvorené zmluvy s autoservismi, pričom už len samotný cieľ tejto dohody, ktorým núti poistených, aby si neopravovali vozidlá v neautorizovaných opravovniach je škodlivý pre riadne fungovanie voľnej hospodárskej súťaže. D. Nesprávny procesný postup súdu pri zisťovaní skutkového stavu - arbitrárnosť a svojvoľnosť rozhodnutia súdu je zjavná pri procesnom postupe týkajúceho sa riadneho zisťovania skutkového stavu. Aj keď dovolací súd nie je súdom skutkovým (nezisťuje a nepreskúma skutkový stav), ale procesný postup súdov nižších inštancií, akým dospeli ku zisteniu skutkového stavu je dovolacím súdom preskúmateľný. Nesprávny procesný postup súdov je v tomto prípade evidentný, keď zo všeobecných poistných podmienok ustálili, že sa týkajú uzatvorenej poistnej zmluvy, teda postupovali procesne opačným spôsobom ako mali (zisťovať z poistnej zmluvy, aké konkrétne VPP sa na túto zmluvu vzťahujú), E. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na argumentácii týkajúcej sa zmluvnej voľnosti, avšak opomenul v tomto právnom vzťahu prihliadnuť na kogentný charakter poistnej zmluvy upravenú v OZ a jej samotný účel, pričom všeobecným poistným podmienkami žalovaný obchádza túto kogentnú úpravu, účel poistnej zmluvy a rozširuje dôvody, pre ktoré môže znížiť poistné plnenie poistenému a to o skutočnosť v akom servise si poistený nechá opraviť svoje poistené vozidlo, čo nemá žiaden vplyv na vznik alebo následky poistnej udalosti alebo akékoľvek vedome porušovanie povinnosti zo strany poisteného. Výklad a interpretácia práva konajúcich súdov je svojvoľná a arbitrárna, čím je ústavne neudržateľná a popiera žalobcovo právo na spravodlivé súdne konanie a týmto spôsobom došlo k odmietnutiu spravodlivosti.“

12. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý žiadal podané dovolanie v súlade s § 447 písm. f) CSP odmietnuť, resp. zamietnuť podľa § 448 CSP a priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Podľa žalovaného obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by namietaným postupom súdov nižších inštancií došlo k vade zmätočnosti, resp. že by v súvislosti s napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces ako namieta v dovolaní.

13. K vyjadreniu žalovaného doručil dovolateľ repliku, v ktorej zhrnul a zopakoval svoju argumentáciu, poukazujúc na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, nesprávne vyhodnotenie dokazovania a dôkazného bremena, vyjadril sa k právnej úprave poistného plnenia, hospodárskej súťaže, (ne)aplikácii práva EÚ, pričom zosummarizoval skutkový a právny stav vo veci. Zdôraznil okolnosť existencie rozhodnutí súdov s odlišným právnym posúdením vo veciach podľa neho obdobných ako ide vo veci tu posudzovanej, s čím sa súdy nižších inštancií nevysporiadali.

14. Dovolateľ následne doručil dňa 08.12.2025 súdu prvej inštancie podanie označené ako „Doplnenie podania / Prípís žalobcu v dovolacom konaní“, v ktorom označil a viacerými výňatkami citoval určité rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave s uvedením, že „po podaní dovolania došlo k vydaniu viacerých rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave a ďalších súdov, ktoré sa týkajú rovnakého alebo skutkovo obdobného stavu a právneho problému, aký je predmetom tohto dovolacieho konania.“ Na záver podania uviedol, že „vo zvyšku žalobca odkazuje na svoje doterajšie písomné podania vo veci a predložené dôkazy“, pričom zopakoval svoj dovolací návrh. Vzhľadom na to, že toto podanie, predstavujúce doplnenie dovolania, doručil dovolateľ po uplynutí lehoty na podanie dovolania (§ 427 ods. 1 CSP), ktorá v jeho prípade skončila dňa 10.03.2025 (pondelok), dovolací súd toto podanie nedoručoval protistrane, ani na jeho obsah neprihliadal pri dovolacom prieskume prípustnosti a dôvodnosti dovolania, keďže z ustanovenia § 434 CSP vyplýva, že dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté

rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátskou kanceláriou v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť.

16. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 v spojení s § 431 ods. 1 CSP a/ alebo § 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP).

17. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti.

18. Vzhľadom na obsah dovolania musí dovolací súd pripomenúť mimoriadny charakter dovolania ako opravného prostriedku. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017).

19. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pre naplnenie existencie vady podľa ust. § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Pod porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

22. Dovolateľ v rámci procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP konkrétne vytýkal nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku, keďže mal za to, že sa v ňom odvolací súd nevysporiadal s odvolacou argumentáciou, s námietkou spočívajúcou v tvrdení o neplatnosti ustanovenia čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP pre jeho rozpor so zákonom a obchádzanie kogentných ustanovení OZ. Uvedenú nosnú dovoláciu námietku dovolateľ viazal na tvrdenie, že zo strany oboch konajúcich súdov nižších inštancií nedostal žiadnu odpoveď, prečo v danom spore nezohľadnili „ostatné rozhodnutia všeobecných súdov“, ktoré mali judikovať, že ustanovenie VPP žalovaného, ktorým limitujú, a tým znižujú poisťné plnenie z dôvodu vykonania opravy (poškodeného vozidla) neautorizovaným a nezmluvným servisom, je neplatné a nezákonné. Tým, že sa súdy konajúce v danom spore argumentačne nevysporiadali s dôvodmi, pre ktoré považujú rozhodnutia iných všeobecných súdov za nesprávne, porušili podľa dovolateľa jeho

právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V súvislosti s touto námietkou dovolateľ vytkol napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu aj jeho nepredvídateľnosť a porušenie princípu právnej istoty, a to tým, že oba konajúce súdy „ani nemali vôľu zohľadniť práve rozsiahlu rozhodovaciu činnosť ostatných všeobecných súdov v skutkovo a právne identických veciach“. Namietal ďalej obmedzovanie hospodárskej súťaže žalovaným v dôsledku rozlišovania medzi autorizovanými a neautorizovanými a zmluvnými a nezmluvnými autoservismi, ktorá okolnosť (zvýhodňovanie autorizovaných a zmluvných autoservisov), je v rozpore s poctivým obchodným stykom a právom EÚ, pričom v podanom odvolaní poukázal na judikatúru SD EÚ týkajúcu sa obmedzovania hospodárskej súťaže poisťovňami v rámci voľného opravárenského trhu autoservisov.

23. Dovolateľ ďalej odvolaciemu súdu vytkol, že jeho procesným postupom a konečným rozhodnutím došlo k odmietnutiu spravodlivosti, ku ktorému dochádza, „ak súd bez zákonného dôvodu rozhodne, že neposkytne právnu ochranu subjektu domáhajúcemu sa súdnej ochrany.“ Dovolateľ sa nestotožnil s konštatovaním oboch súdov nižších inštancií, že k dohode o limitácii poistného plnenia došlo v rámci zmluvnej voľnosti strán, keď zdôraznil vlastný náhľad na takú dohodu, považujúc ju za odporujúcu dobrým mravom, tiež voľnej hospodárskej súťaži a s tým, že v prípade takeého výkonu práva (žalovanou poisťovňou), ktoré dovolateľ v danej veci považuje za šikanózne, by mu súdy nemali priznať právnu ochranu. Dovolateľ vytkol dovolaciemu súdu, že ho ako žalobcu zaťažil dôkazným bremenom preukázania existencie dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, keď „už zo svojej rozhodovacej praxe ako aj samotných znení VPP je zrejmé, že poisťovňa dlhodobo a sústavne týmto spôsobom porušuje pravidlá voľnej hospodárskej súťaže“, pričom odvolací súd vôbec neposudzoval protisúťažný cieľ dohody, o ktorej existencii má podľa dovolateľa svedčiť samotné znenie VPP. Ďalej dovolateľ vytkol z hľadiska arbitrárnosti a svojvoľnosti nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií pri zisťovaní skutkového stavu, proces dokazovania a jeho hodnotenia, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu. Podľa dovolateľa konajúce súdy rozhodli vo veci bez základného dôkazu - poistnej zmluvy, zo samotného znenia VPP nevyplývalo, že „sú súčasťou konkrétnej poistnej zmluvy“, pričom namietol konštatovanie odvolacieho súdu, že toto žalobca v konaní nerozporeval. Za odmietnutie spravodlivosti napokon dovolateľ považoval nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom aplikáciou a interpretáciou § 806 OZ, majúc za to, že v danej veci znenie VPP odporovalo kogentnej úprave poistných zmlúv, resp. poistných podmienok (§ 788 a nasl. OZ) a že vopred stanovená limitácia maximálnej ceny hodinovej sadzby pre neautorizovaný servis „odporuje zákonnej úprave týkajúcej sa náhrady škody a to konkrétne § 433 OZ (určovanie výšky škody na veci), vyhlášky o stanovovaní všeobecnej hodnoty majetku, hospodárskej súťaže, práva EÚ“.

24. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolacieho a ním potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie a zároveň aj postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, primárne uvádza, že nezistil namietanú vadu známosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu) spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Dovolací súd k námietke arbitrárnosti odôvodnenia vo všeobecnosti súhlasí s dovolateľom, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu aj skutočnosť, keď všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia a spravidla aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú zjavné dôvody rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje.

26. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril ústavný súd tak, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s

uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

27. K uvedenej námietke dovolateľa dovolací súd poukazuje na úpravu štruktúry práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, ktorá sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou (viď napr. II. ÚS 419/2021). Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamena právo na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale ide o právo na uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu, vyhodnotenie dokazovania a vysvetlenie prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonal. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho, na rozhodovanú vec.

28. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu súčasne platí osobitné ustanovenie § 393 ods. 2 a 3 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonali a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté. (3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

29. Dovolací súd konštatuje, že z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo tento rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí, ktoré v prípade potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia tvoria organický celok, dostatočne uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokováanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa odvolacími námietkami žalobcu, ktoré podrobne opísal v ods. 5 a nasl. a osobitne zhrnul v ods. 5.1 a ods. 11 odôvodnenia riadne zaoberal, pričom v napadnutom rozhodnutí sa podrobne vysporiadal so všetkými argumentami žalobcu podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej. Pritom konštatoval, že v danom prípade v skutočnosti nedošlo ku tvrdenému kráteniu poistného plnenia, a to v zmysle § 798 OZ (pre nepravdivé informácie) alebo podľa § 809 OZ (vedomé alebo následkom požitia alkoholu alebo návykových látok porušenie povinností poisteného majúce za následok vznik škody), pretože pri určení výšky poistného plnenia je určujúce, ako bolo právo na poistné plnenie dohodnuté v poistných podmienkach a že pri posúdení nároku na poistné plnenie je potrebné vychádzať v zmysle § 806 OZ z poistných podmienok. Vo vzťahu k aplikácii čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP o spôsobe určenia poistného plnenia, odvolací súd, absorbujúc aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré priamo podľa § 387 ods. 2 CSP odkázal, dostatočne vysvetlil, prečo použitie uvedeného článku VPP považuje za súladné s § 806 OZ, tiež sa vyjadril aj k zmluvnej voľnosti zmluvných strán (podnikateľských subjektov) pri uzatváraní poistnej zmluvy a k žalobcom tvrdenému obmedzovaniu hospodárskej súťaže. Rovnako tak sa vyjadril k rozlišovaniu servisov na autorizované a neautorizované, vysvetlil tiež nedôvodnosť argumentácie žalobcu v danom prípade ohľadom tzv. „blokovej výnimky“.

30. Odvolací súd ďalej v napadnutom rozhodnutí zreteľne vysvetlil (ods. 18, 19 odôvodnenia), že pokiaľ v konaní nebola preukázaná existencia samotnej dohody medzi žalovaným a inými subjektami, ktorá by

mala nezákonne obmedzovať hospodársku súťaž, nie je možné konštatovať ani rozpor takejto (len tvrdenej) dohody so zákonom o ochrane hospodárskej súťaže, resp. s právom EÚ, a teda nebol preukázaný žalobcom tvrdený dôvod neplatnosti čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd neprijal žalobcovu tézu a z dôkazného hľadiska nepovažoval za dostatočnú argumentáciu, podľa ktorej existencia takej dohody má vyplývať per se zo samotného znenia čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP. Keďže existenciu dohody medzi poisťovňou a autorizovanými (jej zmluvnými) partnermi o spôsobe, podmienkach a najmä o výške poskytnutia plnenia za cenu práce autoservisov tvrdil žalobca a žalovaný toto tvrdenie poprel, nemožno opodstatnene vyčítať odvolaciemu súdu, ako ani súdu prvej inštancie, ak dôkaznú povinnosť vo vzťahu k tomuto tvrdeniu kladol na žalujúcu stranu.

31. Už z vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd svoje rozhodnutie, a to aj vo väzbe na rozhodnutie súdu prvej inštancie, dostatočne odôvodnil, a preto mu nie je možné dôvodne vytýkať, že sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu a jeho názorom na skutkový a právny stav veci. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

32. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa zároveň vysporiada aj s relevantnými odvolacími námietkami, zodpovedá požiadavkám kladeným na kvalitu odôvodnenia súdnych rozhodnutí a zodpovedá aj § 387 ods. 2, 3 CSP.

33. Pokiaľ teda žalobca dovolaním namietal, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (resp. vôbec) nereaguje na jeho odvoláciu argumentáciu, a to v miere, ktorá má zakladať porušenie jeho práva na spravodlivý proces, tak s touto námietkou dovolateľa súhlasiť nemožno.

34. Dovolateľ ďalej vo vzťahu k procesnej vade vyvodzovanej z dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP vytýkal proces dokazovania predchádzajúci napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu v tom, že nebolo správne posúdené (ne)unesenie dôkazného bremena žalobcom. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

35. Dovolací súd taktiež len vo všeobecnosti k procesu dokazovania uvádza, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia). Uvedené preto nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000).

36. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ v tomto prípade nenamietal. Sumarizujúc uvedené, je povinnosťou súdu nechať sporovým stranám priestor na prednes svojich návrhov a dôkazných prostriedkov, nie je však už jeho povinnosťou všetky aj vykonať. Ak však súd niektorý z navrhnutých dôkazov nevykoná, má zdôvodniť prečo dôkaz nevykoná, napr. nadbytočnosť dôkazu, nedostatok relevantnosti dôkazu, ako aj oneskorený návrh na vykonanie dôkazu alebo oneskorené predloženie dôkazu (po sudcovskej, či zákonnej koncentrácii konania).

37. K námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že dôkazné bremeno pri zamietnutí plnenia malo byť na žalovanom a nie žalobcovi, dovolací súd zdôrazňuje, že už z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva konštatovanie o unesení dôkazného bremena žalovaným vo vzťahu k jeho obrane založenej na tvrdení o znížení poistného plnenia žalobcovi v súlade s poistnou zmluvou a VPP ako jej neoddeliteľnou súčasťou. K námietke, podľa ktorej konajúce súdy rozhodli vo veci bez základného dôkazu - poistnej zmluvy, keď zo samotného znenia VPP nevyplývalo, že „sú súčasťou konkrétnej poistnej zmluvy“, pričom dovolateľ namietol konštatovanie odvolacieho súdu, že toto žalobca v konaní nerozporoval, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (ods. 27 a nasl.) zreteľne vysvetlil, že to bol primárne žalobca, ktorý svoj uplatnený nárok odvodzoval od uzavretej poistnej zmluvy jeho právneho predchodcu so žalovaným. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že žalobca v žalobe poskytol tvrdenie, že „poškodené vozidlo bolo havarijne poistené u žalovaného, číslo zmluvy 682241515667“, sám však túto poistnú zmluvu ako dôkaz tohto svojho tvrdenia nedoložil. V tejto súvislosti preto nie je možné považovať za opodstatnené námietky žalobcu o jeho nedôvodnom zaťažení dôkazným bremenom v konaní. Tak isto vnútorne rozporne vyznieva jeho argumentácia, podľa ktorej, opierajúc sa o (ním nedoloženú) poistnú zmluvu, má nárok na plnú náhradu nákladov vynaložených na opravu haváriou poškodeného vozidla jeho právneho predchodcu a súčasne, že podľa totožnej zmluvy (tu vytykajúc jej nedoloženie protistranou) nemal žalovaný právo na zníženie poistného plnenia. Už súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, prečo považoval žalovaným doložené VPP za vzťahujúce s (aj) na predmetnú poistnú zmluvu. Dovolací súd len poznamenáva, že v tom smere vylučuje pochybnosti aj časové hľadisko, keď k dopravnej nehode podľa nesporných skutkových zistení súdov nižších inštancií došlo 01.07.2019 a žalovaným doložené VPP KAS-5 (č. I. 56 a nasl. spisu) v čl. 27 uvádzajú nadobudnutie účinnosti dňom 01.08.2016. Taktiež v doloženom Zápise o poškodení motorového vozidla technikom SLOVEXPERTA s miestom a dátumom obhliadky v Košiciach 08.07.2019 za prítomnosti poisteného, sa v rámci dôležitých informácií pre klienta pod bodom 2 okrem iného uvádza, že „poistné plnenie bude vypočítané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Všeobecnými poistnými podmienkami, Osobitnými poistnými podmienkami a zmluvnými dojednaniami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou príslušnej poistnej zmluvy“. Žalobca pritom v odvolaní založenom na námietke nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) nenamietal tak ako v dovolaní, že žalovaný nepreukázal, že doložené VPP KAS-5 sa poistnej zmluvy netýkajú, ale to, že ak právny predchodca žalobcu VPP nepodpísal, tak nebolo preukázané, že ich akceptoval. Odvolací súd sa pritom na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie náležite vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa tvrdenej neplatnosti VPP KAS-5 (najmä ods. 14 a nasl. odôvodnenia). Pokiaľ ide o odvolacie dôvody ohľadom dôvodu zníženia výšky poistného, žalobca odkazoval na nesúrodú citáciu judikatúry opomínajúc povinnosť preukázania uplatňovaného nároku. Odvolací súd pritom zdôraznil nepreukázanie pre vec zásadného tvrdenia žalobcu o existencii dohôd žalovaného s autorizovanými (resp. zmluvnými) servismi porušujúcich hospodársku súťaž. Vzhľadom na uvedené nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu v tom, že by súdy nižších inštancií v konaní neprípustne preniesli dôkazné bremeno zo žalovaného na žalobcu. Z odôvodnení oboch rozhodnutí súdov nižších inštancií v danom prípade nevyplýva, že by v nich zahrnuté skutkové zistenia a právne závery nemali žiadny dôkazný podklad, príp. že by boli v rozpore s obsahom spisu. Taktiež dovolací súd nezistil žalobcom vytykanú svojvoľnosť, arbitrárnosť pri rozhodovaní odvolacieho súdu z hľadiska extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov pri odôvodňovaní interpretácie aplikovaných právnych noriem na zistený skutkový stav, čo by malo zakladať zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP.

38. Dovolací súd dodáva, že sa už skôr vyjadril v obdobnej dovolacej veci (v inom konaní o doplatenie

zniženieho poistného plnenia z havarijného poistenia motorového vozidla iného poisteného voči poisťovateľovi KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group) tak, že síce „dôkazné bremeno v sporoch o vyplatenie poistného plnenia ohľadne dôvodu zníženia výšky tohto plnenia, je na poisťovateľovi, avšak aj poistený si musí byť vedomý svojej zákonnej povinnosti uviesť rozhodujúce skutočnosti a predložiť relevantné dôkazy. Možno len dodať, že samotná otázka, na koho strane v civilnom sporovom konaní spočíva dôkazné bremeno, je otázkou právnou, čo súvisí s právnym posúdením veci a nie s procesom dokazovania.“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/24/2024 z 26.06.2025, voči ktorému bola ústavná sťažnosť odmietnutá uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 634/2025-34 zo 06.11.2025).

39. Ďalšie námietky žalobcu sú podľa dovolacieho súdu zamerané na posudzovanie procesu dokazovania a vyhodnocovania skutkových okolností, ku ktorým dospeli konajúce súdy a z posúdenia ktorých vychádzali pri právnom hodnotení veci. Vo vzťahu k uvedenému je nutné zdôrazniť § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci.

40. K námietke žalobcu, že odvolací súd sa nevyjadril k rozhodnutiu Súdneho dvora vo veci C-32/11, a že opomenul aplikovať čl. 101 ods. 3 ZFEÚ, v dôsledku čoho malo dôjsť u žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces, dovolací súd uvádza, že nepovažuje tento argument dovolateľa za opodstatnený. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa vyjadril k nemožnosti aplikácie čl. 101 ods. 1, 3 ZFEÚ ako ani § 4 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže, z dôvodu nepreukázania existencie žalobcom tvrdenej dohody žalovaného obmedzujúcej takúto súťaž (viď odôvodnenie dovolacieho rozhodnutia ods. 18).

41. Dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní nemôže formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového súdu a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd. Jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania. V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd existenciu takýchto pochybení ako závažných deficitov v dokazovaní v prejednávanej veci nezistil.

42. K námietke o porušení princípu právnej istoty (čl. 2 CSP) z hľadiska práva strany na rovnaké vyriešenie rovnakej právnej otázky v rovnakých, resp. obdobných skutkových okolnostiach, ku ktorým súdy dospeli vo svojich skorších rozhodnutiach, dovolací súd poukazuje na ods. 21 napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd odôvodnil, prečo pri svojom rozhodnutí nebol viazaný rozhodnutiami, ktoré žalobca podporne uvádzal v obsahu podaného odvolania. Uviedol, že išlo o prípady právne odlišnej situácie, keď predmetom takých konaní boli nároky poškodených na náhradu škody (§ 427 OZ) spôsobenej poistencom, uplatnené priamo voči poisťovateľovi podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (pozn. dovolacieho súdu - správne malo byť uvedené „zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov“). Odvolací súd zreteľne vysvetlil, že predmetom týchto konaní nebol nárok na vyplatenie poistného plnenia (§ 806 OZ), vyplývajúci z havarijného poistenia a príslušných zmluvných podmienok ako v tu posudzovanom prípade.

43. Dovolací súd len dodáva, že pokiaľ žalobca v dovolaní (časť III, ad A/) ako aj v odvolaní citoval z odôvodnení niektorých rozhodnutí krajských súdov v civilných a obchodných veciach, tak neuviedol skutkové okolnosti týchto sporov pre zistenie ich porovnateľnosti s danou vecou. Pokiaľ v dovolaní v tabuľke na str. 7 uviedol aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Ndob/25/2024 z 29.07.2024, tak rovnako súvislosť (skutkovú a právnu obdobnosť) s tu riešenou vecou nevysvetlil. Dovolací súd, poznajúc vlastnú judikatúru poznamenáva, že nejde o rozhodnutie v inej dovolacej veci, ale ide o rozhodnutie v spore o kauzálnu príslušnosť súdov prvej inštancie, síce v konaní o nároku na doplatenie zníženého poistného plnenia z havarijného poistenia, avšak najvyšší súd posudzoval len to, či predmetom konania je občianskoprávny spor alebo obchodnoprávny spor, čo nijako s danou dovolacou vecou nesúvisí. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že v konaní pred súdom prvej inštancie doložil rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 26Cb/64/2018 z 01.02.2019 týkajúci sa nároku voči inému poisťovateľovi podľa zákona č. 381/2001 Z. z. Za takéhoto stavu nebolo možné považovať za opodstatnenú námietku, že sa odvolací súd (a predtým súd prvej inštancie) mal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia argumentačne vyrovnáť so skoršími, žalobcom uvádzanými rozhodnutiami a ak tak neučinil spôsobom podľa predstáv žalobcu, že by to malo znamenať porušenie jeho práva na spravodlivý proces z hľadiska práva na predvídateľné rozhodnutie a princíp právnej istoty.

44. Pokiaľ dovolateľ uvádzal, že všeobecné poistné podmienky v čl. 12 ods. 5 písm. c) sú v rozpore s uzatvorenou poistnou zmluvou a jej účelom a nie sú v súlade so zákonom, nakoľko obchádzajú kogentnosť ustanovení OZ, k čomu podporne poukázal na ods. 54 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/45/2021 z 28.07.2022, tak je potrebné uviesť, že toto rozhodnutie sa týkalo poistenia majetku (objektu) pre prípad požiaru, výluky z poistenia a pokiaľ sa dovolateľ argumentačne zameriaval na v tomto dovolacom rozhodnutí vyjadrenú kogentnosť právnej úpravy § 809 a § 799 ods. 3 OZ s tým že „kogentnosť neumožňuje odlišnú úpravu vôbec, a to ani vo VPP“, tak dovolací súd uvádza, že takúto argumentačnú líniu v odvolaní nepoužil. Odvolací súd sa pritom k námietke neplatnosti čl. 12 ods. 5 písm. c) VPP z tých hľadísk, ktoré žalobca v odvolaní namietal, vyjadril (ods. 14 a nasl. odôvodnenia). Keďže ide o otázku právneho posúdenia veci, túto v danom prípade dovolací súd riešiť ani nemôže, ako je odôvodnené nižšie.

45. Podstatné bolo, že žalobca vo väzbe na predmet a spôsob uplatnenia svojho nároku, zákonnej úprave zodpovedajúci priebeh konania predchádzajúceho napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu, dostal v odôvodnení oboch rozhodnutí súdov nižších inštancií adekvátnu odpoveď na všetky skutkové a právne otázky potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. To však nemožno zamieňať s takou odpoveďou súdu na tieto otázky, ktoré podľa predstáv (tu žalujúcej) strany vo výsledku znamenajú úspech v konaní. Stručnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v danom prípade neznamena jeho nedostatočnosť, neúplnosť či nepreskúmateľnosť a vychádza z úpravy obsiahnutej v § 387 ods. 2 CSP (viď ods. 9 odôvodnenia).

46. Len to, že sa dovolateľ so skutkovými zisteniami súdov a ich právnym hodnotením veci nestotožňuje, samé o sebe neznamena porušenie práva strany na spravodlivý proces z hľadiska existencie zmätočností vád v zmysle § 420 písm. f) CSP.

47. Pre prípad, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením, a najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (R 54/2012, na ktoré nadväzuje R 24/2017).

48. Dovolací súd ešte poznamenáva, že správnosť právneho posúdenia súdom nižšej inštancie by mohol preskúmať len na základe dovolania s dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP (za predpokladu jeho prípustnosti a formulovania právnej otázky), ktoré však dovolateľ z tohto dôvodu nepodal, naviac v tomto prípade podať ani nemohol, resp. aj v prípade podania by prípustné nebolo s ohľadom na ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, zakotvujúce tzv. majetkový cenzus, ktorý predstavuje

obmedzenie prípustnosti dovolania podľa sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade ide o tzv. bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu správnosti právneho posúdenia veci podľa § 421 CSP.

49. Napokon dovolací súd pre úplnosť uvádza, že na návrh žalobcu bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/124/2022-250 zo dňa 26.09.2024 odvolacie konanie prerušené do skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Obdo/38/2023 (v inom spore o doplatenie zníženého poistného plnenia z havarijného poistenia motorového vozidla iného poisteného voči poisťovateľovi KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group). Žalobca v návrhu na prerušenie odvolacieho konania uviedol, že predmetom uvedeného dovolacieho konania je riešenie obdobných otázok ako vo veci tu posudzovanej. V odvolacom konaní sa pokračovalo po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní v uznesení sp. zn. 4Obdo/38/2023 zo dňa 30.09.2024, ktorým bolo dovolanie odmietnuté. Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podala neúspešná strana ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. IV. ÚS 32/2025-19 zo dňa 28.01.2025 odmietol, pričom v bode 24 na margo namietaného tvrdenia, že rozlišovanie autoservisov je v rozpore s čl. 101 ZFEÚ, konštatoval, že uvedené súvisí s právnym posúdením skutkových okolností danej právnej veci, ku ktorému dovolací súd nepristúpil. V bode 25 ďalej k námietke, že najvyšší súd sa nevysporiadal s judikatúrou súdov nižšej inštancie vo vzťahu k posúdeniu primeranosti nákladov na opravu motorového vozidla v závislosti od charakteru autoservisu, ktorý opravu po škodovej udalosti vykonal, konštatoval, že rozhodnutia nižších súdnych inštancií nie sú pre dovolací súd záväzné (k namietanej aplikácii čl. 2 ods. 3, ktorý nadväzuje na čl. 2 ods. 2 CSP).

50. S poukazom na všetky vyššie konštatované skutočnosti dovolací súd uzatvára, že v danom prípade postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP.

51. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

52. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.